

saamme Opfattelse af provisoriske Finansloves Tilstedelighed eller Utilstedelighed efter den reviderede Grundlov, efter dens Indhold, Ordlyd og Sammenhæng, som jeg havde med Hensyn til de provisoriske Finanslove for Grundloven af 1866. Det er en Ting, som ikke vedkommer den foreliggende Sag. Der er jo ganske vist overordentlig stærke Grunde tilstede til at have en afvigende retlig Opfattelse med Hensyn til disse to Forhold, men det skal jeg ikke indlade mig paa, da det ikke vedkommer Sagen. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 5te Valgkreds vil jo bedre end nogen Anden vide, at man kan forandre sine Meninger; saa det behøver jeg ikke at forklare ham, der saa ofte har stiftet Standpunkt og i enhver Henseende lige til det Øverste har forandret sine Anskuelser, endog saa sine Grundanskuelser. Og naar det ærede Medlem paa-bæraabte sig navnlig ogsaa, at Spønneet havde udtalt sig saa stærkt imod Tilstedeligheden af provisoriske Finanslove, vil det ærede Medlem maaske dog erindre, at Spønneet selv var den, der kontrastnærede den eneste provisoriske Finanslov, vi hidtil have kjendt — den af 26de Mai 1853. (En Stemme: Det var kun en foreløbig Bevilling!) Ja, det kaldtes ikke nogen foreløbig Finanslov, men en foreløbig Udgifts- og Indtægtsbevilling, og hvis det blot gjælder om at indgaa Navnet af provisorisk Finanslov, kunde man maaske nok blive enig om den Ting. Det vil altsaa ses, at tidligere Udtalelser ikke indeholde nogen fuldkommen Sikkerhed for, at man ikke kan være kommen til en anden Anskuelse af, at Nødvendigheden kan føre til en foreløbig Finanslov. Det var jo tænkeligt, at selv om Forholdene vare usforandrede, kunde en lignende Forandring være foregaaet med mig, saa meget mere da, naar Forholdene ere væsentlig forandrede, og det er en anden Forsatning, der nu gjælder, end den, som mine Udtalelser den Gang gjaldt; at jeg efterhaanden havde nærmet mig til den Anskuelse, som det ærede Medlem for Kallundborg (Krabbe) den Gang udtalte i denne Forsamling, at det nu en Gang var en Praxis, om end en meget slem Praxis, med disse foreløbige Finanslove, saa at de altsaa vare mulige. Men, som sagt, jeg skal aldeles ikke indlade mig paa at udtale mig derom, da det Spørgsmaal jo ikke foreligger i nogen Maade, hverken til den ene eller den anden Side, og navnlig, da min Mening derom ikke er den, som kan være den afgjørende. Hermed skal jeg tillade mig at slutte. Jeg har kun villet fremhæve, at man herfra aabent, bevidst og med fuldkommen Klarhed om, hvad man vilde gjøre, har fremkaldt en Konflikt. Hvorledes end Udfaldet af denne Konflikt vil blive, saa er det Folketsingets Optraeden, der har fremkaldt den. Det er muligt, at de Herrer have Ret i, at dette er den eneste Vej, ad hvilken de kunne

gjennemføre den Opfattelse af Forsatningen, som de hylde i Modsetning til os Andre, den Opfattelse, nemlig, i Kraft af hvilken de ville lægge Forsatningens Lyngdepunkt, som de kalde det, i dette Thing og lade dette Thing være enebestemmende over Landets Udvikling, saaledes som deres tidligere Udtalelser gaa ud paa (Modsigelse). Jeg sigter herved til en Udtalelse i den Adresse, som De fremkom med i Foraaret 1873, og som jeg skal tillade mig at oplæse. (Stemmer: Vi kjende den godt). Ganske vist, men til Trods for, at De kjende den, ere De dog tilszuelige til glemme den. Det var disse berømte Ord: „At Opfyldelsen af det konstitutionelle Monarki nødvendig kræver, at Regjeringen er i Overensstemmelse med det af den almindelige Valgret udgaaede Thing, og at dens Forberedelse og Ledelse af Lovgivningsværket selvsjælgelig sfter med det Formaal for Die, som Folket ved Valget af sine Repræsentanter har tilkjendegivet som sin Villie.“ (Holstein: Ja, ved dem, der ere faldne igjennem, kan det da ikke være.) Disse Fordringer have de ved andre offentlige Udtalelser søgt at komme bort fra; men der er Noget, hvorpaa der ligger mere Vægt end paa deres offentlige Udtalelser, og det er deres offentlige Handlinger, som nu gjennem tre Ministeriers Tid have gaaet ud paa at lægge Hindringer i Veien for enhver Handling fra Ministeriets Side og paa at umuliggjøre dets Arbejder, for saaledes at fremtvinge et Ministerium, der var et Udtryk for dette Thing (Udfrydelse). Ad denne Vej er det, at man vil opnaa en Magtstilling; muligvis ville de opnaa den, men muligvis ville de ogsaa gaa glip af den; men jeg siger blot: Lad os Alle være enige om og holde os for Die, at dette er en Konflikt, som man har fremkaldt med fuldkommen klar Bevidsthed, med frit Forsæt og med velberaad Hu.

Bøffen: I Begyndelsen af sit Foredrag søgte det ærede Medlem at gjøre gjældende, at jeg skulde have refereret Forsatningsforhandlingerne fra 1865 urigtigt, naar jeg igaar havde yttret, at der var blevet stemt over, om vi skulde have et Normalbudget eller ikke. Derjom jeg havde sagt, at Ministeriet Bluhme havde fremlagt et Grundlovsforslag, der indeholdt et Normalbudget, saa vilde det ærede Medlem have haat Ret i, at jeg havde refereret urigtigt. Der blev gjort adskillige Forsøg paa at tilveiebringe et Surrogat for et Normalbudget, som jeg ikke her nærmere skal komme ind paa; men, hvad var det, man kæmpede om? Man kæmpede om, hvor vidt man skulde beholde Forsatningen af 1863 eller ikke, og Forsatningen af 1863 indeholdt et Normalbudget. Det, som man den Gang strebedes om, var, hvor vidt man skulde tvinges til at beholde Forsatningen af 1863 jevnslides med Forsatningen af 1849, eller om man vilde gaa ind paa en ny